

Mister Marshall era Rajoy

Després de vuit anys esperant un president espanyol del seu partit, els caps visibles del PPCV s'han quedat amb un pam de nas en veure els pressupostos d'enguany. El País Valencià perd posicions, però Alberto Fabra, Rita Barberà i companyia disfressen la resignació amb lleialtat.

Si visquera i no haguera rodat encara el seu film més insigne, de segur que al cineasta Luís García Berlanga li sobrevindria la inspiració i dedicaria una obra mestra al desèncis –disfressat de patriotisme– que aquests dies envaeix els dirigents valencians. Ni tots els homenatges de què va ser objecte ni la simpatia personal que va teixir amb alguns no podrien evitar-ho.

Després d'haver criticat a bastament els vuit pressupostos aprovats pels governs de José Luis Rodríguez Zapatero i d'haver anunciat les grans inversions que arribarien amb Mariano Rajoy, els populars valencians veuen ara com el gallec esdevé el seu mister Marshall particular. Massa soroll per a tan poca molla.

Perquè, ironies de la vida, la inversió de l'estat al País Valencià –poc més de 1.000 milions d'euros– cau al nivell del 2005, quan van entrar en vigor els primers comptes elaborats per l'executiu de Rodríguez Zapatero. D'aleshores ençà, l'IPC ha pujat d'un 21% i la població també ha experimentat un augment significatiu: dels 4,5 milions d'habitants que hi havia als 5 milions actuals. En comparació amb els últims pressupostos, la inversió pateix una retallada del 34%; en concret, 530 milions menys. Unes altres autonomies –com Castella-la Manxa, governada per la secretària general del PP, María Dolores de Cospedal– no experimenten una pèrdua d'ingressos tan acusada.

Comptat i debatut, el pes valencià al conjunt dels pressupostos espanyols es manté en les mateixes xifres, però invertides: en concret, baixa del 9,7% al 7,9%, cosa que encara deixa més en evidència les reivindicacions del PPCV, que fa anys que clamava perquè els valencians foren finançats atenent el factor demogràfic. La seua resposta als pressupostos de Rajoy, per contra, s'ha mogut entre el silenci i les afirmacions patriòtiques, passant –novament– per les acusacions a Zapatero.

Una demostració fefaent del canvi de discurs dels populars valencians és l'aturada en sec de la reforma estatutària que pretenia blindar les inversions de l'estat segons la població. Una reforma que van impulsar ells mateixos a les acaballes de la legislatura valenciana passada –la primavera del 2011– i que provava de posar contra les cordes el PSPV-PSOE, que malgrat tot s'hi afegí. La proposta,

però, no va debatre's al Congrés per la dissolució anticipada de la cambra espanyola, i ara, amb els socialistes fora de l'executiu estatal, encara sembla tenir menys futur. D'exemples, n'hi ha de ben recents...

La setmana passada va caure el punt de l'ordre del dia del plenari del Congrés que preveia la presa en consideració de la reforma estatutària. El motiu, la no-designació dels ponents que han de defensar-la per part de les Corts valencianes. El PSPV acusa el PP de no agilitar-ne el procés perquè no volen collar Rajoy, i els populars, al seu torn, posen com a excusa la provisionalitat que assetja el grup parlamentari socialista després de la dimissió de Jorge Alarte. L'ex-secretari general del PSPV va abandonar la sindicatura el 2 d'abril i la nova direcció del partit, encapçalada per Ximo Puig, proposava dimecres passat el nomenament del veterà diputat socialista il·licità Antonio Torres com a nou portaveu.

Ni abans amb Alarte ni a partir d'ara amb Torres, però, el PP no s'avindrà a dur endavant la reforma. La situació de l'economia de l'estat és la que és, i Alberto Fabra no s'erigirà en una veu crítica que plantege cap torcebraç a Rajoy. Les reaccions que els primers pressupostos del gallec han generat entre els caps visibles del PPCV en són bona mostra.

Fabra va asseverar que "fins que no millore la conjuntura econòmica" de l'estat, el País Valencià no pot aspirar a ingressar més diners a través dels pressupostos. I en aquesta mateixa línia es manifestaven, impertèrrits, la majoria de portaveus qualificats del PPCV que hi van dir la seua.

Ricardo Costa, portaveu d'economia a les Corts, els definí de "realistes i austers", i els lloà d'una manera que donava lloc a lectures dobles: "Són els pressupostos que es mereix la Comunitat Valenciana", va dir, "reflex de la responsabilitat i la prudència amb què actua el govern de Rajoy davant la difícil situació econòmica que travessem".

Dels 322 milions en inversions ferroviàries, el tram Albacete-Alacant se n'endurà gran part

De la seua banda, Marta Torrado, diputada al Congrés per València i vice-secretària de comunicació del PPCV, fou encara més clara: "No és el moment de mirar-se el melic, sinó el futur d'Espanya."

Manuel Cervera, ex-conseller de Sanitat i actual diputat per Castelló a Madrid, va optar per la sinceritat—"són uns pressupostos que no ens agraden a ningú"—, mentre el president provincial del partit, Carlos Fabra, ajornava projectes pendents—com l'arribada de la gran velocitat— a "un moment en què les circumstàncies ens ho puguem permetre". Segons que va explicar Fabra, ara és l'hora de ser "lleials amb Espanya".

Precisament la gran velocitat i el corredor mediterrani són els dos arguments que van servir als populars alacantins i valencians per a felicitar-se'n. Els comptes de l'estat preveuen una partida de 322 milions en inversions ferroviàries, una xifra que el PPCV ha *venut* que es destinarà al corredor, per bé que la major part servirà per a acabar el TGV entre Madrid i Alacant; en concret, el tram que uneix Albacete i la capital de l'Alacantí. Els beneficis per al corredor mediterrani són, altrament, ben exigus. Ni tan sols s'hi ha inclòs l'enllaç per a la gran velocitat entre Alacant i Benidorm, i encara menys—tal com es plany Carlos Fabra— el tram que ha d'unir València amb la Plana.

Amb tot, qui més enèrgic s'ha mostrat en la necessitat d'uns pressupostos com aquests és l'alcalde de València, Rita Barberà. "Com que la meua terra, la meua comunitat i la meua ciutat són part d'Espanya, i com que hi sóc lleial, no protestaré gens. A l'inrevés, diré que són uns pressupostos molt i molt responsables, els que necessita una Espanya malalta que ens ha llegat el govern socialista", expressava. En un discurs que xoca de front amb el que ella mateixa havia articulat fins ara, Barberà ha aixecat "la bandera de la lleialtat amb Espanya", tot denunciant "l'egoisme de segons quines nacionalitats".

L'altra cara de la moneda. Res a veure, és clar, amb la interpretació que, de l'altra banda del ring, hi fa l'oposició. La secretària d'economia del PSOE i diputada al Congrés per València, Inmaculada Rodríguez-Piñero, va lamentar que Alberto Fabra no gose "ni tossir" davant Rajoy, a diferència de l'època anterior,

**Rita Barberà:
"Com que la meua ciutat és part d'Espanya, no protestaré gens"**

amb un executiu socialista a Madrid. "Si governen els seus, per al PP valencià tot s'hi val", reblava, i va afegir que "el TGV amb València avança ràpidament, mentre el corredor mediterrani s'esllangueix". Un projecte viari que considera "igual o més important que no ho era abans" (quan governava el PSOE), atès que "hem de ser capaços de competir".

Davant l'alegria del PPCV per la inversió al TGV Madrid-Alacant, Alejandro Soler, portaveu socialista a la Diputació d'Alacant i ex-alcalde d'Elx, ja s'ha encarregat de rebaixar-la: "Els pressupostos condemnen a mort el corredor mediterrani", va sentenciar.

Joan Calabuig, portaveu del grup municipal socialista a l'Ajuntament de València, també va parlar amb claredat: "Són els pitjors pressupostos per a la ciutat en dècades." La circumval·lació de València, el tercer carril de l'A3 o el museu Sant Pius V se'n ressentiran especialment. Entre els beneficiats, l'ampliació de la V30 o la restauració de la Seu.

En la línia del PSPV, Compromís considera el president Fabra "conformista" i que "qualsevol aportació inferior al 10% [el pes demogràfic en el conjunt estatal] representa una discriminació clara als valencians". Joan Baldoví, diputat al Congrés, va anunciar la presentació de nombroses esmenes als pressupostos, procediment que també aprofitarà per a exigir un finançament més just. Precisament allò que reclamava fins fa poc el PPCV i que ara sembla haver oblidat.

Per últim, la portaveu d'Esquerra Unida a les Corts, Marga Sanz, va assenyalar que els pressupostos de Rajoy "generaran encara més desocupació al País Valencià i titllava la reforma estatutària ara en l'aire de "maniobra propagandística".

Si fa no fa, com la que va precedir la visita de mister Marshall al film de Berlanga. Un Marshall que el PPCV, tot i que calla, veu reencarnat en Rajoy.

Victor Maceda